

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 206/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] proti rozsudku Krajského súdu Trenčín sp. zn. 2To/121/2021 z 1. februára 2022 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 7. marca 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu Trenčín (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2To/121/2021 z 1. februára 2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“). Žiada napadnutý rozsudok zrušiť a taktiež požiadal o ustanovenie právneho zástupcu pre toto konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým rozsudkom bol podľa § 321 ods. 1 písm. d) a ods. 2 Trestného poriadku zrušený rozsudok Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8Tk/1/2020 zo 6. októbra 2021 v celom rozsahu a sťažovateľ bol uznaný vinným zo zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 a 2 Trestného zákona a z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, sčasti dokonaného

a sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov.

3. Sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku dovolanie, ktoré bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1Tdo/65/2023 z 10. januára 2024 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ pred ústavným súdom tvrdí, že v jeho veci bol znalecký posudok súdnej znalkyne MUDr. Heretikovej spochybnený dvoma inými znalcami, a teda bola spochybnená aj jeho príčetnosť pri spáchaní trestného činu. Otázka jeho príčetnosti preto ostala otvorená, resp. nedostatočne zodpovedaná. Nepopieranie spáchania skutku podľa § 257 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemôže prevážiť pochybnosti o jeho príčetnosti pri spáchaní skutku. Sťažovateľ sa vo vzťahu k spáchanému skutku pýta, či by niekto v normálnom stave tento skutok vykonal na verejnom mieste a pred svedkami, resp. prečo by takto konal a čo by z toho získal? Následne sťažovateľ uviedol ďalšie otázky, ktoré podľa jeho názoru nemožno dostatočne jasne v jeho trestnej veci zodpovedať. Svoju argumentáciu podporuje tvrdením, že predseda senátu okresného súdu ho považoval iba za „*degradovanú*“ osobu požívajúcu alkohol a „*znevýhodnil ho oproti obžalobe*“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práv sťažovateľa podľa ústavy, listiny a dohovoru napadnutým rozsudkom, ktorým bol sťažovateľ uznaný za vinného zo zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami a z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu vraždy (pozri bod 2 tohto uznesenia), a to z dôvodu nedostatočného znaleckého skúmania jeho duševného stavu, resp. jeho príčetnosti pri spáchaní skutkov.

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Sťažovateľ tvrdí, že ním namietané pochybenie krajského súdu (nevykonanie ďalšieho znaleckého dokazovania na účel zistenia, či v čase spáchania skutku bol pod vplyvom patologickej ebriety, a teda či bol v čase spáchania skutku príčetný) nenaplňa žiaden dovolací dôvod, a preto napáda pred ústavným súdom priamo odvolacie rozhodnutie (napadnutý rozsudok).

8. Sťažovateľ sa pred krajským súdom a pred najvyšším súdom domáhal vykonania znaleckého dokazovania k jeho príčetnosti, teda spochybňoval výrok o svojej vine. Sťažovateľ však pred okresným súdom urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, ktoré

on odvolaním a ani dovolaním nemôže napadnúť [§ 257 ods. 5 Trestného poriadku, výnimkou je dovolanie podané ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku].

9. Krajský súd v tejto súvislosti doplnil, že ak by existovali relevantné pochybnosti o príčetnosti obžalovaného (sťažovateľa), nebolo by možné ani prijať predmetné vyhlásenie obžalovaného o vine, pretože by to tvorilo zásadnú prekážku pre takéto rozhodnutie okresného súdu v posudzovanej trestnej veci. Zároveň poukázal na to, že nezistil žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by preukazovali pochybenia orgánov činných v trestnom konaní alebo konajúceho okresného súdu vo vzťahu k porušeniu práv sťažovateľa.

10. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ, ktorý bol zastúpený ustanoveným obhajcom, urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a o jeho dôsledkoch bol konajúcim súdom poučený. Otázku jeho viny tak krajský súd a ani najvyšší súd nemohli na podklade ním podaných opravných prostriedkov preskúmať.

11. Vo svojej podstate zhodné závery krajského súdu a najvyššieho súdu o nemožnosti skúmať otázku viny sťažovateľa tak nemožno považovať za svojvoľné či nedostatočne odôvodnené, ako to tvrdí sťažovateľ.

12. Ústavný súd vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že dôvody uplatnené v ústavnej sťažnosti v spojení so skutkovými okolnosťami veci nasvedčujú v prípade vecného posudzovania ústavnej sťažnosti záveru o oneskorenosti podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde.

13. Sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v tomto konaní. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiada, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto predpoklady musia byť splnené súčasne a ak hoci len jeden z nich nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť. Absencia potenciálneho úspechu ústavnej sťažnosti v podobe identifikovaných dôvodov jej oneskorenosti zakladá dôvod na záver, že u sťažovateľa ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, čo vedie ústavný súd k rozhodnutiu o nevyhovení žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu (bod 1 výroku tohto uznesenia). Nevyhovenie tejto žiadosti zároveň zakladá zákonný dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde (bod 2 výroku tohto uznesenia).

14. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti stratilo rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu